

Ellen G. Whites syner

Udtalelser fra W. C. White om Mrs. White og hendes arbejde (Bemærkninger fra W. C. White i Takoma Hall, 17. december, 1905)

Når jeg møder vore folk forskellige steder, får jeg ofte stillet spørgsmålet: "Får søster White syner ligesom hun plejede for flere år siden? Er det som hun bringer frem for menigheden nu, kommet til hende sådan som de kom i de første dage?"

Som svar på dette spørgsmål, forklarer jeg at hun igennem hele sin erfaring, siden hun blev kaldet til offentlig virksomhed og begyndte at tale og skrive som seksten år gammel, er tingene blevet vist hende, sådan som det sker i dag. I natststunden vil vises Herren engel sig for hende, og førte hende til forsamlingssteder, hvor hun kunne høre kirkens rådslagning, hvor hun ser hvad der er gang i, i verden. Og så vil Han instruere hende om hvad hun har set. Denne undervisningsmetode har fortsat gennem alle årene.

Hurtig efter at hun begyndte på dette, kom der stor forvirring blandt Adventist-troende, og der kom stor fanatisme og megen vantro. For at mennesker kan vide det ved fysisk forstand, at de synerne hun fik givet var fra Gud, gav hun mange syner, hvor hun faldt hjælpeløs i gulvet, stoppede med at ånde, og dog slog hendes hjerte, og hun ville tale. Jeg har været til stede mange gange hvor hun var i et syn. Jeg vil kun nævne det første og sidste jeg kan huske.

Det første jeg var vidne til som lille dreng var i mødehuset i Roosevelt, New York. Far havde kun talt kort. Mor havde givet et kort indlæg. Far bad; mor bad; og medens hun bad, hørte jeg råbet, Ære! Der var ikke noget lignende – dette melodiske, dybe råb om Ære. Hun faldt bagud. Min far lagde sin arm under hende. Hun fik kræfter igen kort tid efter. Hun rejste sig op som om hun så forunderlige ting, på afstand, hendes ansigt oplyst, nogle gange klart og glædeligt. Hun vil tale med denne melodiske røst, kommentere kort hvad hun så. Da hun så, så mørket i verden, kom der sørgelige ytringer, da hun talte om hvad hun så. Dette fortsatte i ti eller femten minutter. Så trak hun været, ånde dybt syv gange, og da omkring fem eller ti minutter, efter et lille hvil, i medens far han talte til folk, rejste hun sig op, og fortalte forsamlingen nogle af de ting som var blevet vist hende.

Det sidste syn jeg var vidne til var disse særlige tegn der blev vist i Battle Creek, i det hus vi boede i, i mange år, på hjørnet af Washington og Champion gaderne. Det var under et Bibelinstitut, hvor vi begyndte den . 15. december 1874, og fortsatte i flere uger. I Review den 22. December 1874 står der at der var omkring 150 deltagende på institutionen. I løbet af December var der en hård influenza på omgang. Flere i familien fik det, og den satte sig på mor. Hun var udmattet og meget syg. Far blev bange for at det greb sig så meget om hende, at hun ikke kunne få kræfter til at blive rask. Som man gjorde den gang i farlige tider, besluttede han at kalde menighedens forstandere til at bede for hende. Som svar på hans opfordring kom pastorerne J. H. Waggoner og Uriah Smith den 3. januar 1875 om eftermiddagen til huset, sammen med far. Mor blev bragt ned til forstuen og sad godt indhyllet i en gyngestol. Familiemedlemmer, heriblandt Mrs. Lucinda Hall, pastor J. O. Corliss, og jeg selv var tilstede.

Efter nogle få bemærkninger fra min far, blev der sendt meget alvorlige bønner op fra alle de besøgende pastorer. Så bad far. Efter fars bøn, begyndte mor at bede. Hun talte meget anstrengt, med meget hæls og arbejdsom røst. Efter nogle få sætninger brød hendes røst klar og melodisk ud, og vi så op, og så den store

forandring der var kommet over hende. Hendes hænder var foldet, hendes øjne opløftet, da hun sagde meget klar, "Ære være Gud."

Da kastede hun Ganske hurtigt tæpperne til side, som hun var blevet pakket ind i, og trådte frem, hendes øjne så opad idet hun så noget af største interesse. Medens hun vred sig med hænderne, og så meget sorgfuld ud, udbrød hun: "Mørkt, så mørkt!" Senere lyste hendes ansigt op og hun udbrød: "Lys! Lidt lys! Meget mere lys! Meget lys!"

På dette tidspunkt viste sceneriet sig for hende, som udspillede sig for os derefter, var først det mørke som verden er omgivet af. Et lignende syn ledte Esajas til at udbrude: "Mørke dækker jorden, og tykt mørke folket." Idet hun så dette mørke, spredte lyset sig. Først så hun lidt sporadisk lys, som blev klarere og klare og stærkere, indtil hele verden blev fyldt med lys.

Kristi disciple skal fremholde deres lys, hvor de end der. Ved disse vil andre fakler blive tændt. Hver skal brænde klarere, og lys og andre lys indtil hele jorden er oplyst med kærlighed og Gudskundskab.

Dette syn varede i omkring ti minutter. I løbet af den sidste halve tid satte mor sig igen i gyngestolen. Til sidst tog hun tre dybe indåndinger og fik sin naturlige åndedrag tilbage igen. Hun sad tavs og lod til at være optaget af at evaluere synet. Far knælede sig ned ved hendes stol og sagde: "Ellen, du har været i et syn."

"Ja," svarede hun.

Så spurgte han om hun ønskede at fortælle hvad hun var blevet vist. Hun sagde: "Ikke nu." Så tog søster Hall hende til hendes værelse. Vi så alle at hun var blevet helbredt. Men hun virkede overvældet med de tanker hun var blevet præsenteret for.

Far og brødrene Smith og Waggoner vendte tilbage til deres arbejde på Review and Herald kontoret, for at forberede det generelle møde. Men nogle få timer senere vendte far tilbage, og sagde til Mor: "Ellen der et møde i menigheden i aften. Vil du deltage?"

"Ja," sagde hun, "jeg vil tage derhen." Hun tog hurtigt med far til mødet igennem sneen. Sygdommen, svagheden og hæsheden var væk. Hun havde det godt igen.

Ved mødet gav far et meget kort indlæg, og så talte mor let og frit i omkring tyve minutter. Den næste dag talte hun igen og endnu længere om at udvide vort arbejde. Hun sagde at budskabet må fremføres til mange lande, og at hun har set trykkerimaskiner køre i mange fremmede lande, trykke blade og bøger med den tredje engels budskab i.

Her afbrød far hende, og spurgte: "Ellen, kan du nævne nogle af disse lande?"

Hun tøvede et øjeblik, og sagde så: "Nej, jeg kan ikke genkalde navnene, men jeg burde kunne genkende stederne hvis jeg ser dem. Kun et navn husker jeg englen sagde, "Australien".

Pastorerne Haskell og Corliss hørte dette og har altid tænkt på Australien, indtil i maj, 1885, hvor de sejlede fra San Francisco og åbnede arbejdet op i Australia og New Zealand.

Angående de vedvarende syner. De bemærkelsesværdige fysiske manifestationer, som var med i de daglige syner, er ikke blevet set de senere år. Men nattesynerne fortsatte fra 1844 indtil nu. Herrens engel viser sig ofte for hende i forbindelse med åbenbarelses af forskellig karakter.

Udover nattesynerne er der mange måder hun har fået instruktioner på. Her er en illustration:

En gang var der en gruppe unge mennesker der boede hos mor i Heraldsburg-hjemmet, hvor nogle hjalp hende med sit arbejde, og nogle var studerende og lærere på skolen. En af lærerne fik en særlig fristelse. Hun havde taget et pænt vævet hårnnet fra mor, og lagt det i sin taske. Mor spurgte ihærdigt efter dette net. Hun søgte huset igennem efter det, og sagde: "Det må findes. Det kan ikke forsvinde af sig selv." En dag gik hun gennem et lokale for at finde et andet, og en røst sagde til hende: "Prøv at åbne tasken". Det var så anderledes for hende, at se i en anden persons taske. Men røsten sagde til hende igen: "Prøv at åbne tasken." Det gjorde hun, og der så hun det savnede hårnnet. I stedet for at sige hvad hun havde set, spurgte hun igen efter nettet, og sagde: "Jeg er sikker på at du vil finde det." Hun kørte sagen så hårdt at hende som har taget nettet måtte blive af med det, og destruere det. Hun følte ikke hun kunne returnere det, efter det der var blevet sagt om det.

En dag da mor sad ved ildstedet, viste der et billede sig for hendes øjne, som den unge dame der holdt nettet over en lampe og brændte det. Da mor så at det var forsættigt at ikke erkende overtrædelsen, fortalte hun den unge dame hvad hun har set, og hun bekendte det hele. Hun sagde: "Jeg ved ikke hvorfor jeg tog det. Jeg ved ikke hvorfor jeg ikke fandt det frem, da du spurgte efter det første gang." Hun var en ung kvinde med en smuk karakter, udtagen én ting. Hele hendes liv har hun hengivet sig i og oplært sig i selvished. Herren gav hende den erfaring, for at afsløre dette træk. Efter dette besluttede hun sig for at reformere sig, og leve et nyt liv. Dette ville Herren, for at redde hende fra mere alvorlige ting.

Der er mange gange, hvor Mor har skrevet, så stopper hun op, og når hun venter og beder, så glimter der en tanke op for hende, fyldt med mere belæring, som hvad der skrives. Når jeg taler om disse ting, vil du genkende alle disse slags paralleller til profeterfaringer, der står nedskrevet i Bibelen. Nå noget af vigtig betydning, der kræver visdom og dømmekraft er ved at præsentere sig selv, nogle gange når der skal træffes vægtige beslutninger ved et møde, eller vigtige retninglinjer skal trækkes i institutionsarbejdet, så er det sket mange gange at hun gennemlever hele situationen på forhånd. I et nattesyn fortæller Herrens engel hende, måske måneder forinden, hvad der kommer hvad der skal indføres. Englen er den samme som taler ind i hendes første skrifter som den "unge mand." Nu omtaler hun ham som "vor instruktør," eller "vår rådgiver." Efter at have gennemgået disse erfaringer og hørt undervisningen hvilken retning der skal tages, når problemet kommer, og tingene udvikler sig præcis som de er blevet vist i synet, ved hun hvordan hun skal rådgive, og hvilken retning der skal tages.

Mange ting er blevet vist hende i billeder og symboler. Nogle af jer vil huske hvilket skønt kapitel sidst i "Den store strid" hvor erfaringen med Guds folk beskrevet, som har været i fangehuller og skjulte steder, og når de kommer, lyder en røst: "De kommer! de kommer! hellig uskadelig og ubesmittet." Da mor skrev det sidste kapitel i "Den store strid" hørte hun tre gange om natten disse ord blive sagt, idet sceneriet blev fremvist igen og igen. En morgen sagde hun: "Nu har jeg fået det! Nu ved jeg hvor det skal placeres. Jeg for fundet dets rette relation."

Nogle gange blev vigtige advarsler vist hende som billeder, og det blev ikke fortalt hende hvor den viste handling skete billedligt, eller skulle ske ude i fremtiden, eller om det er en fremstilling om det var noget farligt, og skulle nøje undgås.

En gang da vi var langt væk fra Battle Creek, som var vort hjem, fik vi et budskab at en bror var blevet udelukket fra menigheden." Hun sagde, "Ja." Hun virkede ikke overrasket. Jeg sagde, "Vil du sige mig hvorfor?" "Ja," sagde hun, "for meget opmærksomhed til en ung dame." "Vil du fortælle mig hvem?" Hun nævnte personen. Jeg spurgte, "Hvordan ved du alt dette?" Hun sagde, "For nogle måneder siden, blev det vist mig at de stod et offentligt sted, han lagde sin arm om hende, og hun så kærligt op på hans ansigt. Jeg ved ikke hvornår billedet af denne begivenhed skete, eller en advarsel som noget som de skulle undgå."

Nogle gange kom spørgsmålet til mig, Hvad siger du når du læser et irettesættelsesvidnesbyrd om noget som aldrig er sket? Jeg vil sige: Antag det som en formaning, og hold dig langt væk fra det, som om det aldrig er sket. Lad mig fortælle om noget der skete af den slags:

Der var en bror, som jeg mødte i Australien, som sagde til mig: "Bror White, jeg har problemer. Jeg har store problemer, fordi din mor har skrevet et brev til mig, hvor hun sætter mig i rette for noget jeg aldrig har gjort. Jeg er meget fortvivlet. Jeg ved ikke hvad jeg skal gøre ved det." Så fortalte han mig om irettesættelsen.

"Min bror," sagde jeg, "jeg er meget glad for at du er kommet til mig efter råd, fordi jeg tror jeg kan hjælpe dig." Så fortalte jeg ham hvad jeg lige har sagt her, og mange andre ting hvor tidsrækkefølgen eller geografien ikke er helt klar.

Jeg fortalte ham også hvordan jeg en sabbat, i Basel, læse Wylies historie om protestantismen, fortalte om oplevelserne med de romerske hære, der styrtede imod ungarerne, og hvordan en masse forfølgere så den lille gruppe protestanter, og blive bekæmpet og slået på flugt. Da jeg læste det for mor, afbrød hun mig og fortalte en masse om de ting der slet ikke stod i bogen. Hun sagde: "Jeg har aldrig læst om det, men et sceneri blev vist mig igen og igen. Jeg så pavens hære, og nogle gange viste Guds engle dem store hære som jage dem på flugt, inden de kunne se dem." Jeg sagde, "Hvor skriver du ikke det i dine bøger?" Hun svarede: "Jeg ved ikke hvor jeg skal skrive det."

Jeg sagde til denne bror: "Du og jeg drager meget nøje adskillelser mellem fortid, nutid og fremtid. Vi sætter stor forskel mellem disse. Hos Gud, er alt nutid. Du og jeg trækker en meget nøje adskillelse mellem en forsættelig handling, tanke om, næres i tankesindet og en udført handling. Herren sætter ikke den skillestreg som vi gør. Han ser på hjertets tanker, og når Han ser dine tanker og lægger et plan, et ønske, er det som træets frø for ham. Her i ser han træet der bærer frugt.

"Min bror, hvis du har fået irettesættelser, for noget du aldrig har gjort, råder jeg dig til at tage det som advarsel, og danner din handlemåde så langt væk, at det aldrig vil ske. Bild ikke dig selv ind at fristelsen vil gå over om nogle få dage eller få uger. Husk at kampen mod selvets er et livslangt arbejde." Han greb tanken og sagde: "Jeg følger pointen. Jeg takker dig for dit råd. Jeg har set nok af din mors arbejde, til at kende kraften i dette, sandheden der er i det. Jeg tager imod advarslen, og jeg vil holde mig langt væk fra den onde kurs, der refereres til, så at mennesker aldrig behøver vide at jeg har behøvede denne formaning."

Sådan som mennesker ser og bedømmer, kan de teknisk være uskyldige den tid hvor de først har fået en irettesættelse; alligevel kan de i ånd og motiv være skyldige hele tiden.

Nogle gange bliver der spurgt: Blev Dr. Kellogg irettesat for at bygge en bygning i Chicago der aldrig blev bygget? Blev der fremvist nogle bygninger som aldrig blev bygget? Ja. Blev der vist en by og et tempel for Ezekiel som aldrig blev bygget? Hvorfor blev dette fremvist for ham? Fordi det var muligt at få en sådan by. Hvis folk havde vandret i lyset, ville de være bygget. Men de vandrede ikke i lyset og byen og templet der blev vist profeten, blev aldrig bygget. Ezekiel skrev det ned der blev vist ham.

Da vi var i Australien, blev der vist store bygninger i Chicago for mor, i syner der havde mange virksomheder, er brugt vort folks tid og energi. Det blev vist hende hvad det betyder for konferenserne og missionerne i andre lande, at der samles så mange midler til disse bygninger. Ingen havde nogensinde skrevet til mor, eller fortalt hende at der var sådanne bygninger. Men hun skrev, hvad der blev vist hende. Hun så bygningerne, de mange virksomheder, og resultatet, og skrev om den protest hun fik imod dette. Jeg læste at før sendt af sted, og mente at ham det var stilet til, forstod hendes arbejde godt nok til at forstå dens mening, og modtage det som en formaning. Men i stedet for dette, blev der opbygget en stor harme over det. Det blev ofte diskuteret og det citerede brev viste vidnesbyrdenes som upålidelige.

I nogle år var dette en byrde for mor, men i sommeren 1902, efter organiseringen af Stillehavs-Sundhedsmissionen, og Velgørenhedsselskabet, blev forviklingerne ryddet bort. En dag spiste Judge Jesse Arthur og frue middag i Mors hus, og efter måltidet blev sagen i Chicago diskuteret. Judge Arthur fortalte os at han kendte lidt til de planer der blev lagt til forberedelse og diskussion, for en stor bygning i Chicago, og at han havde set en plan tegnet til en sådan bygning af bror W. K. Loughborough. Han fortalte os at Dr. Holmes, som havde gjort så meget for at hjælpe til i sundhedsmissions collegets arbejde i Chicago, og som var aktiv medlem af det amerikanske sundhedsselskab, var dybt interesseret i at vi skulle have en stor og acceptable bygninger i Chicago, for havde vi ikke et godt sted til vort arbejde, ville det være umuligt at få et godt omdømme fra det Amerikanske sundheds selskab og selskabet for lægemedicin colleger.

Derfor så Dr. Holmes velvilligt efter et sted, og gav forslag om planer. Forskellige planer blev undersøgt; forskellige planer blev diskuteret, stor og små. Dr. Holmes planlagde hele tiden på en meget stor bygning, og det var meningen at Medicin Colleget skulle have en del, en del kunne gives til et hospitalsapotek, og flere andre lignende virksomheder kunne samles i denne store bygning. Sådan som Judge Arthur beskrev det generelt, og der blev lagt planer for en bygning, sagde mor: "At det var blevet vist for mig," og så tog hun bygningsbeskrivelsen og i gang for en stund. "Ja," sagde Judge Arthur, og gik så videre med beskrivelsen. Samtalen virkede til at de to personer havde set det samme, og hvor den ene kunne tale med, og den anden sige en del, og alt var helt i harmoni. Det blev anset som vigtigt at den store bygning skulle bygges så hurtigt som muligt, fordi tiden for studenterklassens graduering fra Medicin missionscolleget, var tæt på, og den gode indflydelse fra medicinselskabernes ledelse var ønskværdig. Dr. J. H. Kellogg var i Europa, men hans mest hjertelige anerkendelse blev forventet. På hans hjemrejse stillede han engang spørgsmålet: "Hvor er pengene?" Vidnesbyrdet om de store bygninger i Chicago fik ham til at miste håbet om han kunne få fondsmidler for dette byggeri.

Budskabet var kommet til Dr. Kellogg medens han var i Europa. Han var ikke kun leder, men også førsteformand og i front på dette værk. Det var hans planer som gav alt hvad der blev gjort en form. Da han så vidnesbyrdet var imod det som han og hans selskab ønskede at gøre, stansede han op.

Spørgsmålet om personlig indflydelse har gjort mange rådvilde. Nogle har glemt at personlig indflydelse kan få vidnesbyrdenes indhold til svinge den ene eller anden vej, efter hvilke følelser og ønsker mange har der er tæt til mor.

De som kender mors arbejde bedst ved at der er en soliditet i det, der ikke kan rystes. Der er noget mennesker skal gøre i forbindelse med dette, såvel som med andre dele af Guds værk. Mor har ofte fået et syn om en arbejdsmark og et arbejde der ligger foran os. Hun får vist at en konference, en menighed er en gruppe mennesker, tager en sådan og sådan vej, vil resultatet helt sikkert gå den vej, og derfor må hun give advarselen. Hun må ofte spørge vore brødre angående værkets fremdrift, så hun ved hvornår hun skal give sit vidnesbyrd.

Da vi var i Avondale, kæmpede for at bygge et college der, er der store meningsforskelle blandt bestyrelsesmedlemmerne. Vi fik en gruppe mænd, der var oplært i forskellige skoler. De var stærke mænd, og de havde forskellige anskuelser. Nogle ønskede at se en hurtig fremdrift; andre ønskede at der blev udvist sparsommelighed og forsigtighed; og der var alle afskygninger af lære om finansiering og skoleledelse. Jeg følte at jeg godt kendte mors syn på skolearbejdet. Jeg hørte hende rådgive Unionskonference bestyrelsen i de år vi ledte efter et sted og placere skolen. Jeg hørte hvad hun sagde om hvad en skole skal være. Jeg følte en byrde for at fremskynde arbejdet ud i brede linjer. Nogle af brødrene følte at jeg var for ivrig til at det skulle hurtigt, villig til at løbe en for stor risiko, og at jeg tag urimelige fortrin i min tætte forbindelse til mor, for at føre hendes indflydelse ud i noget der fremmede mine ønsker.

For deres skyld som tænke i den retning, såvel som for min egen sjælsro og forvisning, ønskede jeg at holde mig langt væk fra alt som kunne forvirre dem, eller mig, og selvom jeg ønskede at rådgive rigtig meget, ønskede jeg at føre en helt sikker plan.

I de dage gjorde vi vort skolebestyrelsesarbejde velovervejnet og grundigt. Nogle gange kunne vi rådføre os en uge. Når jeg sædvanligvis kom hjem fra bestyrelsesmødet, sent om aftenen, og så ville fortælle Herren min største rådvildhed og vanskeligheder, før jeg faldt i søvn. Jeg bad ofte: "Herren led mig hvor Du vil. Hvis det er at jeg skal have særligt lys til Bror Haskell, Bror Hughes, Bror Daniells, Bror Palmer, eller noget andet medlem af bestyrelsen, for at hjælpe os med at antage det; eller hvis du vil hjælpe os med at sende råd gennem mor, ligesom tidligere, så hjælper Herren os." Da ville jeg mødes med mor hver morgen og sige: "Har du nogle ord til os?"

Nogle gange vil hun sige: "I nat var jeg i rådssamlingen, hvor vi talte om den og den sag, og jeg fik at vide at sige sådan og sådan." Efterhånden som hun fortalte oplevelsen, fik jeg flere gange præcise svar på spørgsmål, jeg lagde frem for Herren, natten før. Nogle gange var det ikke direkte svar det mor sagde, men det lærte mig den stilling jeg skulle tage over for de vigtige problemer der var frem for os. Det var ikke alle de ting hun gav mig disse morgener der gjaldt det arbejde der var i gang. Men jeg forsikrer dig, at jeg er meget taknemmelig for den hjælp jeg fik dér.

En morgen stillede jeg spørgsmålet som sædvanligt. Jeg var lidt sen på det, og sagde: "Jeg må skynde mig af sted nu, for det er mødetid." Mor sagde: "Jeg ønsker du skal sige mig hvad du gør." Jeg sagde: "Hvorfor skal jeg sige dig det? Vil Herren ikke fortælle dig om det er nødvendigt for at dig at vide det?" "Nuvel," sagde hun, "Jeg ønsker at du skal fortælle mig hvad du gør." Jeg sagde, "Jeg ønsker ikke at sige dig mere om hvad vi gør lige nu." Så greb mor fat i min frakke, ligesom hun plejede da jeg var lille dreng, og svingede mig

rundt foran hende, sagde hun: "Willie White, det er blevet vist mig at du har en vanskelig tid, og når du er nået til et bestemt mål jeg sige, og jeg ønsker at vide om du har nået det tidspunkt eller ej." Jeg fortalte hende hvad vi gør, og hun sagde: "Gå i gang, jeg vil ikke gennemgå i dag."

Så kom hun en dag eller to senere og gav os nogle råd. Rådene hun gav satte sig ikke særlig på mine planer. Jeg ved ikke af at nogens planer krydses og rettes mere end mine.

En gang var jeg til lejr møde i Melbourne, og arbejde tidligt og sent af min fulde styrke, og jeg fik det mest sørgelige og irttesættende brev, for at forsømme mors arbejde og det nødvendige i at være mere opmærksom på det. Hun gik med til at jeg tog til mødet, og jeg kunne ikke se hvorfor det så skulle komme til mig. Jeg sagde: Der er ikke grund til at tænke på det; mødets forretninger behøver alle mine kræfter, og jeg lægger det bort. Men var det den bedste måde at gøre det på? Jeg fandt senere ud af at der var en mand lige der, som jeg kunne hjælpe med det, som behøvede min opmærksomhed. Men budskabet sårede mig. Jeg mente at jeg gjorde alt jeg kunne. Jeg blev ikke forliget med det, og tog det ud af mine tanker, og der var den hjælp inden for række vidde, som kunne hjælpe mig, til at gøre hvad jeg burde have gjort.

Når det gælder at have personlig indflydelse: Jeg har set at de budskaber mor fik ved mundens og skriftens ord, fik hende til at skrive, og spørgsmålet blev stillet: Fik dette budskab hende kun til at skrive de ting som blev åbenbaret, eller påvirkede det også det som blev skrevet?

Herren gav mig mange oplevelser som besvarede spørgsmålet. Jeg vil fortælle jer nogle af dem. Engang var der en gruppe mænd sammen med generalkonferensformanden som var gode til at finansiere. Deres hjerter var ikke draget ud til udlandsmissioner, men det glædede deres hjerter over store bygninger, faciliteter og apparater ved værkets center i Battle Creek, og de fremholdt hele tiden for generalkonferensformanden at det var de ting som gav sagen stabilitet og styrke, og han blev uvægerligt påvirket mere og mere af dette syn på værket. Der blev taget tiltag hvor forretningsmænd blev betragtet som kloge, men i Herrens øjne var det røveri. Missionsmarkerne blev berøvet.

Vi fik brevet fra Amerika, fra generalkonferensformanden, der sagde at disse mænd havde gode erfaringer, at de skulle sendes ud til lejrmøderne, og hjalp her og der. Det var en meget opmuntrende rapport, og jeg forsikrer dig, jeg var glad for at læse den. En af disse mænd elskede jeg; den anden beundrede jeg for hans forretningsevner. I årevis prøvede jeg at vise mor alle de gode opmuntrende ting jeg kunne om deres arbejde.

Det var en middagspost som kom med denne rapport, og om eftermiddagen sad mor og jeg ned og glædede os over de gode nyheder. Vi sagde hvor gode nyheder at mor nu kunne lægge den byrde bort som hun havde båret på. Jeg gik hjem med glæde og tak og pris på grund af denne drejning af tingene, og at mor kunne lægge den knugende byrde bort, som hun havde båret på om værket i Battle Creek. Men den næste dag fandt jeg mor travlt med at skrive, og den anden dag, bad hun mig at læse det strengeste domsbudskab hun nogen havde skrevet, om disse ledende mænds arbejde og indflydelse.

Hvorfor denne holdningsændring? Fordi Herrens engel havde vist sig for hende, og hun havde givet et andet syn på deres arbejde. Jeg ikke kun oplevet dette én eller to gange, men mange gange.

Jeg har set hvordan folk kommet at prøver at få nogle ord for deres særlige snedige planer. En oplevelse der falder frem i forbindelse med Oakland Generalkonferensen i 1903. Der var en frygtelig stridighed der.

Før den konference havde mor fået overlevet for det der ville ske, i ugevis, ja i månedsvis. Morgen efter morgen, da jeg besøgte hende i lokalet, ville hun fortælle mig de absolut mest alvorlige spørgsmål, der ville fremkomme til mødet. Hun sagde ofte: "Jeg ved ikke om jeg har kræfter til at deltage i konferensen eller ej, men kommer jeg, skal jeg frembære et meget tydeligt vidnesbyrd sådan, og sådan. Jeg bad ofte: "Herre hjælpe mig til at huske, og hvis tiden nogensinde kommer, behøver jeg at vide det, lad det komme frem for mit sind."

Til sidst kom vil til konferensen og kampen var i gang. De som repræsenterer den ene side af stridighederne, kom til mor efter råd. De vil sige: "Vi er fortvivlede. Vi ønsker ikke at gøre galt. Det ser ud for os som om den ene og den anden fare kommer til menigheden, og den må vi imødekomme, og hvordan skal vi modstå?" Så fortalte mor dem hvordan faren blev vist hende og det er nødvendigt at være tapre. Idet jeg hørte den stærke måde disse mænd fremstillede det på, om de vanskeligheder de så, tvang spørgsmålet sig over mig: "Vil dette påvirke mors vidnesbyrd?"

Nuvel, du kan forestille dig min store interesse, da hun tog standpunkt for konferensen, og fremførte sit budskab. Jeg holdt nøje øje, for at se om hun gav det budskab hun sagde hun ville, eller om hun vil fremføre et modificeret budskab. Men som du nok vil tro, frembar hun vidnesbyrd ikke en hårspids til højre eller venstre end det hun havde fortalt os derhjemme det skulle være.

Der var kun én linje i det som hun ville sige så tydeligt, som det aldrig var blevet bragt. Hun fortalte mig det igen og igen før konferensen, og under konferensen, at hun måtte frembringe den og den gruppe læger deres fare. Og vi sammenkaldte lægerne på hendes opfordring. Nogle prædikanter sagde: "Skal vi ikke også høre det?" Nogle af de ledende hun ville talte til var der ikke, og hun så personer foran hende der ikke var rede til at tage imod, og bruge det budskab klogt, som hun skulle frembære; derfor gav hun det aldrig. Hun afveg, og læste noget belærende om noget andet. Når hun ser folk samle sig for at lytte til hendes råd, og hun får indtryk af at de vil bruge hendes ord forkert, beslutter hun nogle gange at ikke sige hvad hun har i sinde at sige.

En tanke mere om personlig indflydelse. Nogle siger: "Så du ikke da søster White talte ved konferensen, hvor hun vendte sig om og sagde til W. C. White, 'Har jeg dækket alle punkterne, Willie?' Viser det ikke at han leder hende og hun prøver at stille ham tilfreds? Dette må være et naturligt spørgsmål for skeptikere. Hvordan hænger det sammen?"

Nogle uger før et vigtigt møde har mor nogle gange fortalt mig om morgen for morgen de udtalelser hun vil fremføre. Når mødet så begynder, taler hun til store tilhørerskarer. Når hun kommer til at fremføre sit vidnesbyrd til vore egne folk, siger hun til mig, før mødet: "Jeg er træt, folk har talt til mig; du må hjælpe mig med at huske de ting, jeg har fortalt dig." Og når hun står på talerstolen, vender hun sig til mig for huske hvad hun i forvejen har fortalt mig, at hun vil sige. Her en illustration:

Ved slutning af generalkonferensen i Battle Creek i 1901, opfordrede brødre mor til at tage til Indianapolis og deltage i en generalforsamling, der skulle tage sig af det fanatiske værk, hvor en gruppe medarbejdere havde undervist i læren om det hellige kød.

Mor var meget træt og følte at hun ikke havde kræfter til mere. Hun fortalte mig og andre familiemedlemmer gentagende gange, at hun ikke følte sig i stand til at deltage i det møde. Hun følte at hun havde kræfter til at fremføre det vidnesbyrd, som hun måtte fremføre, hvis hun skulle være med. Så

fortalte hun os mange ting, som ville have sagt til brødrene, som havde undervist i en besynderlig lære i Indiana. Dette gentog hun flere gange, og jeg husker meget tydeligt hvad det var hun sagde, hun ville bevidne, hvis hun kom til Indiana. Til sidst besluttede hun at tage af sted. Herren styrkede hende under rejsen, og hun frembar sit vidnesbyrd for mange af vore folk samlet, på en klar og udtrykkelig måde. Herefter blev hun bedt om at tale til en stor tilhørerskare søndag eftermiddag. Dette var en tung byrde for hende, og blev meget træt til sidst.

Søndag eftermiddag fik jeg en lang snak med en af prædikanterne der fremholder den besynderlige lære, imod mors vidnesbyrd, og hun spurgte om en samtale med mor. Jeg fortalte ham at mor var træt. Men da jeg så at han blev bedrøvet og såret, hvis samtalen blev afslået, fortalte jeg ham, jeg ville gøre alt jeg kunne for at arrangere en samtale tidlig mandag morgen.

Jeg forventede at møde mor søndag aften, og fortælle hende om denne brors ønske om at møde hende om morgnen, men bestyrelsesarbejdet forhindre mig i at mødes den aften.

Mandag morgen gik jeg op i hendes værelse fandt hun var meget travl med at skrive. Så fortalte hun mig om et vigtigt emne, som var blevet åbnet op for hende om aftenen, og hun ønskede meget at skrive det ned, før noget distraherede hende fra emnet. Så fortalte jeg hende, jeg havde lovet en af prædikanterne, at jeg vil arrangere en samtale med hende tidlig mandag morgen. Mor sagde: "Men, nu er mine tanker på noget andet. Jeg frembar mit vidnesbyrd til vore folk, og min prædiken til den store forsamling har udtømt min energi, og nu må jeg skrive dette nye emne ned. Hvorfor skal jeg have en særlig samtale med denne bror nu?"

Jeg fortalte hende igen om hans ønske at tale med hende, og hun sagde: "Men hvad kan jeg sige til ham?" Da så jeg at eftermiddagstalen om søndagen og det nye emne der åbnede sig op for hende, havde ført hendes tanker helt væk fra emnet om helligt køds fanatisme, og jeg gentog nogle af de ting som hun havde fortalt mig, da vi var i Battle Creek, hvad hun ville sige om disse brødre, hvis hun kom til Indiana. Efter at have henledt hendes opmærksomhed til nogle få ting, hun havde sagt os flere gange, måtte hun sige til disse brødre, at hvis hun kom til Indiana, tog hun disse tanker op, og så tog jeg af sted for at se efter den bror.

En god søster i lokalet ved siden af hørte noget af denne samtale. Jeg havde talt ganske højt til mor, og søsteren som hørte mig, blev, måske uden at høre hvad mor sagde, meget overrasket og chokeret over at høre W. C. White sige til sin mor, hvad hun skule sige til en rådvild bror. Sagen gik naturligvis videre til andre, og det gik vidt og bredt på omgang, før jeg blev opmærksom på det.

Det er ikke den eneste måde at fjenden arbejder på at bedrage os, som er knyttet til mor i positioner hvor det ser ud som vi laver om på hendes arbejde. De som gerne vil tro at Vidnesbyrdene ikke er rene og ægte, vil få masser af mulighed til at høre det som udlægges som om vi ikke behandler dette arbejde ærligt. Men jeg ønsker at sige at det som kommer fra mors kontor, underskrevet med sin egen hånd indstemplet sin signatur, det står mor forstandsmæssigt inde for. Der er ingen som er knyttet til hende, som ønsker at forvanske hendes arbejde, eller gøre noget andet, end hun beder os om.

Mor skriver meget hurtigt. Hun gør meget ud af hendes skriveri tidlig om morgnen. Hun skiver ofte mange emner ind et brev eller manuskript, efterhånden som det ene og det andet emne glimter op i hendes sind. Disse manuskripter overlader hun til dem der er gode til at læse hendes skrift og afskive det på

skrivemaskine, og så får mor det til mage. Hun undersøger det, laver nogle rettelser, ændringer og tilføjelser som hun finder passende. Så kopieres det igen og udsendes efter mors anvisning. Nogle gange vil et langt personligt brev indeholde ting som hun ønsker bruge som et mere generelt brev, der sendes ud til en gruppe medarbejdere. Nogle gange indeholder det materiale til artikler eller nogle tidsskrifter, eller et kapitel i en bog.

Nogle af de bedste kapitler i Den Store Mester/Jesu Liv kommer af materiale, der først blev skrevet i breve til medarbejdere under prøvende forhold, med henblik på at glæde og instruere dem om deres arbejde. Nogle af disse skønne lektier om kristenerfaring, som illustreres i vor Frelseres liv, blev først skrevet i breve til min bor Edson, da han kæmpede med mange vanskeligheder med arbejdet i Mississippi. Nogle blev først skrevet til pastor Corliss, da han diskuterede med en listig campbellit i Sydney.

En ting jeg nok ville være ked af og ikke taler så meget om, er Guds langmodighed og tålmodighed med fejlende mennesker, som det viser sig i de budskaber der sendes til menigheden gennem mor. En mand vælges ofte til ansvarsstilling, og fjenden kommer ind med al kraft for gøre ham uegnet til sit arbejde og sted. Når brødrene ser hans svaghed er de parat til at afskaffe ham. Men Herren ser på ham som Herren Jesus så på Sine disciple – har elsket dem, han elskede dem til enden – da Han sagde: ”Ingen af dem gik fortabt, uden fortabelsens søn.” Det viser hvor tålmodighed, hvor opsat Han var på at mennesker skal få alle de muligheder som himlen kan give. Disse karaktertræk vil du se i de budskaber Gud sender til menigheden i Vidnesbyrdene.

Hvis brødrene ser en bror gøre noget forkert, vil de så behandle ham trofast, at de må vinde ham tilbage, eller de vil komme til den kendsgerning at han er håbløs. Hvis dette sker, er der ikke behov for menigheden får vidnesbyrd så ofte. Formane menigheden til at skubbe mænd væk, som Herren stadig er ivrige efter at frelse.

Vi kan blot komme til en klar forståelse for Vidnesbyrdene, ved et ihærdigt studium af de budskaber Herren har givet sin menighed i de sidste tider, huske at det som danner sproget er til i dag, og studere dem i lyset af Jesu kærlighed.

Jeg beder Gud at vi alle må blive kloge på at studere disse ting, fordi vi alle får mulighed for at hjælpe andre.